

Remus Vintilă

Repere spirituale

Argument	9
Cuvinte despre carte	11
I. Repeta spirituală	13
II. Noua legătură	22
III. Comunitatea și comuniunea	26
IV. Crezul	31
V. Rugăciunea	35
VI. Viața cerească	38
VII. Postul	40
VIII. Zua de odihnă și tihnă	43
IX. Pregătirea	47
X. Botezul	48
XI. Darurile Sfântului Duh	52
XII. Soluarea păcatelor	55
XIII. Copierea care trezește	57
XIV. Marea	60
XV. Necomunicarea	62
XVI. Mărturisirea păcatelor	64
XVII. Nașterea	66

Cartea *Repere spirituale* se tipărește
cu binecuvântarea Înalt Preasfințitul părinte Calinic,
Arhiepiscopul Argeșului și Muscelului.

Copyright © 2017 Remus Vintilă
Toate drepturile rezervate.
Copyright © 2017 Smart Publishing

Desenul copertei este realizat de Georgiana Dobre
la indicațiile și viziunea autorului.

Tehnoredactor: Liviu Stoica

ISBN 978-606-8956-07-7

București 2017

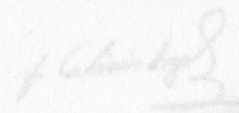
Cuprins

Argument	9
Cuvinte despre carte.....	11
I. Rețeta spirituală	13
II. Noul legământ.....	22
III. Comunitatea și comuniunea.....	28
IV. Crezul.....	31
V. Rugăciunea	35
VI. Viața cerească	38
VII. Postul.....	40
VIII. Ziua de odihnă și de închinare	43
IX. Pregătirea	45
X. Botezul	48
XI. Darurile Duhului Sfânt	52
XII. Spălarea picioarelor	55
XIII. Optici spirituale.....	57
XIV. Maica Domnului.....	60
XV. Necesitatea Împărtășaniei	62
XVI. Mărturisirea păcatelor.....	64
XVII. Nașterea de sus	66

XVIII. Taina Maslului	69
XIX. Taina cununiei	72
XX. Femeia și bărbatul în Biserică	74
XXI. Persecuția creștinilor	76
XXII. Clerul	78
XXIII. Crucea, icoanele și moaștele	80
XXIV. Tămâia	83
XXV. Candelile, lumânările, florile și muzica	85
XXVI. Sărbătorile	88
XXVII. Alimentația biblică	90
XXVIII. Liberul-arbitru și predestinarea	92
XXIX. Milostenia și ofranda	94
XXX. Sfânta Tradiție	97
XXXI. Agheasma și anafura	99
XXXII. Despre îngeri. Despre sfinți	101
XXXIII. Certitudini	104
XXXIV. Păcatul ne îndepărtează de Dumnezeu	105
Concluzii	108
Bibliografie selectivă	109

*Dedic această carte colectivelor profesionale
de la facultățile de psihologie și de teologie
din cadrul Universității din Pitești,
cadrelor didactice de la Școala postliceală
„Sfinții Doctori fără de Arginți” din cadrul
Colegiului ecologic din Pitești, colegilor,
familiei mele și României Mari și Creștine.*

Calinic Argeseanu,
Arhiepiscopul Argeșului și Muncăului

Cuvinte despre carte

I Rețeta spirituală

În ciuda progreselor uimitoare, constatăm că din ce în ce mai mulți oameni sunt suferinzi și fizic și psihic. Evoluăm tehnologic, dar involuăm uman. Supraconștiința noastră este latura noastră divină care ne transmite mesaje ca să ne atragă atenția că în faptele, cuvintele și gândurile noastre se află ceva ce se opune Legii iubirii, o insecuritate emoțională și o dezarmonie sufletească. Dacă nu reușim să decodificăm semnalul, bolile, accidentele și eșecurile nu vor face decât să se intensifice. Bolile spirituale sunt boli ale relației noastre cu Dumnezeu, fiind incluse în activitatea psihismului nostru. Semnătura creștinului trebuie să fie compasiunea. Domnul Iisus Hristos ne încurajează prin cuvintele: *Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveți. În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea* (Ioan 16:33). El a înfruntat toate împotririvirile și cu dedicare a oferit învățăturile Sale lumii întregi.

Doar vietuind virtuos, renaștem spiritual și nu ne îmbolnăvim mental! Este necesar să devenim virtuoși, nu vicioși, deoarece ispita creează iluzia, iar noi trebuie să evităm confuzia! În creștinism, rețeta spirituală pentru un suflet armonios este să cultivăm virtutea dragostei. Apostolul Pavel închină un imn maiestos dragostei și o definește prin următoarele cuvinte: *Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieste, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată* (I Corinteni 13:4-8). Iubirea, neînțeleasă în adevăratul său sens, este cea care macină sufletul omului. De-a lungul timpului, sentimentul dragostei s-a vulgarizat și a căpătat multe conotații. Acum mulți oameni nu mai concep iubirea fără atingeri, își unesc rapid trupurile, dar sufletele le rămân îndepărtate. Toate acestea se întâmplă din cauză că lipsește înțelepciunea, iar esența acesteia se află în autenticitatea spirituală a fiecărui om. Deghizarea emoțională conduce către un sine fals și, implicit, la o gravă pervertire psihică. Restaurarea psihică este legată de armonizarea conștiinței cu frecvența divină! Am învățat că Dumnezeu ne-a dăruit Paradisul, dar noi am ales Pământul. Cum așa? Simplu: atragem ceea ce ne dorim cu un fel de magnetism emoțional. După

căderea omului în păcatul primordial, Dumnezeu a spus: *Adame unde ești?* Și omul a răspuns: *Am auzit glasul Tău și m-am temut*. Acest „m-am temut” a fost primul strigăt de suferință al omului. Teamă activează o negare a propriei individualități și dezvoltă o dramă existențială. Vindecarea spirituală presupune confruntarea cu abisul psihicului și curățirea lui prin practicarea disciplinelor spirituale ale rugăciunii lăuntrice, ale postirii nefățarnice și ale milosteniei discrete. Minte eliberată și tămăduită este definită prin comuniunea cu sinele propriu. De cele mai multe ori, libertatea individuală este deformată în temnița interioară a păcatelor și devine o iluzie atunci când instinctele domină intelectul. Prin construcția divină, omul a fost creat cu trup și suflet și, potrivit acestei ierarhii, forța conducătoare ar trebui să fie sufletul. Dar, odată cu căderea în păcat, s-a instaurat dezechilibrul, ordinea divină a fost inversată iar forța conducătoare a devenit trupul. Iisus Hristos a instituit limbajul iubirii, cu adresare directă sufletului, având puterea de a tămădui fricile și de a aduce încredere și voință. Iată ce spune Biblia: *Este un Domn, o credință și un botez* (Efeseni 4:5). Acest verset dezvăluie necesitatea trăirii noastre în Hristos, Cel ce este Calea adevărată a vieții, prin trăirea în dreapta credință creștină, *credința dată sfinților, odată pentru totdeauna* (Iuda 1:3), și care ne propune dăinuirea spirituală într-un singur legământ, deoarece există un singur botez în apă și

în duh pentru fiecare creștin. Este necesar să găsim calea păcii interioare! *Căutați și veți afla!* – ne îndeamnă Mântuitorul, căutați cu speranță, iar speranța să fie în credință, pentru că nu folosește la nimic sămânța căzută între spini. Mântuitorul spune: *Căci adevărat grăiesc vouă: dacă veți avea credință cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință.* (Matei 17:20) Muntele, în acest pasaj, simbolizează obstacolul care dispare prin credință autentică. Creștinul care dorește să meargă pe calea mântuirii trebuie să treacă prin încercări duhovnicești, care sunt un fel de testări spirituale. În om sălășluiesc două voințe între care se duce o mare luptă. Una este voința firii lumești, cealaltă este voința firii duhovnicești. O voință îndeamnă către pământ, iar cealaltă, către cer. În vremea aceasta, materialismul sfidează trăirea spirituală. Alexandru Macedon a condus un mare imperiu și ultima lui dorință a fost ca mâinile să-i fie lăsate să atârne pe lângă sicriu, pentru a le arăta oamenilor că a venit cu mâinile goale în această lume și tot așa pleacă din ea. Obiecte care ne transformă în obiecte, oare asta căutăm?! Deșertăciuni sunt toate cele omenești, câte nu rămân după moarte! Nu luăm cu noi bogățiile, nu ne însoțește mărirea, căci toate acestea pier când murim. Iubirea adevărată este demonstrată în situațiile limită. Să conștientizăm veșnicia din omul de lângă noi, valoarea lui în infinit,

nu trupul, nu averea, nu aparențele. Dacă ar calcula cineva cât timp petrece studiindu-se în oglindă, s-ar convinge că acesta este risipit pentru un chip care se pierde, care, după o vreme, devine asemenea unui vas din lut crăpat. Îmbătrânirea, ca o lipitoare egoistă, îi absoarbe frumusețea. Este adevărat! Și sufletul poate să-și piardă lumina, dacă se lasă întunecat de păcat. Problemele sau încercările apar în viața fiecăruia dintre noi sub diferite forme. Ne plângem că avem probleme, dar, oare, Dumnezeu ce spune când vede că trăim prea mult în răutate față de semenii noștri?! Să nu îi spunem lui Dumnezeu cât de mari sunt problemele, mai bine să le spunem problemelor cât de mare este Dumnezeu! Privind cerul, mă simt aproape de lumea divină, dorindu-mi enorm să îi slujesc lui Dumnezeu. Admir și încerc să descopăr tainele cerului și mă întreb ce reprezintă. Universul este o expresie a infinitului sau sfârșit de drum pentru atei? Cred că cerul este oglindirea sufletului nostru; măcar un punct de plecare avem: atât sufletul, cât și cerul sunt nelimitate, sufletul este un microunivers, iar cerul, un macrounivers. Defrișăm pădurile pentru bani și facem multe alte rele. Dumnezeu nu are nimic împotriva celor bogați. El vrea prosperitatea și fericirea copiilor Săi. Dumnezeu critică bogăția vulgară, atunci când omul constată prea târziu că s-a înșelat și că fără o viață spirituală, toate au fost deșertăciuni. Adevărata fericire nu constă în a deține multe

lucruri, ci în a te bucura atât de ceea ce ai, cât și de ceea ce au alții. Credința și dragostea binevoitoare sunt bogățiile care aduc izbăvire. Ucenicii Mântuitorului nu ar fi primit o moarte martirică dacă nu ar fi crezut în minunile pe care le văzuseră. Faptul că oameni fără o pregătire academică, dar cu trăire spirituală, au contribuit la răspândirea cu rapiditate a creștinismului pe regiuni întinse, dovedește foarte mult. Banii clădesc imperii care mâine cad prin voia naturii, dar sufletul clădește imperiul pe care natura, prin venire bruscă, nu face decât să-l ducă spre împlinire. Nu există cunoaștere fără întrebare și nici întrebare fără îndoială. Nădejdea creștină își are temelia în făgăduințele lui Dumnezeu. Credința este mai puternică decât speranța, deoarece implică un anumit grad de convingere, chiar dacă unul aproape insignifiant. Speranța face parte din atracția spirituală. Împlinirea speranței ține de puritatea gândului, de intensitatea sentimentului și de frecvența sufletului. Este vorba despre a spera corect, despre a aplica formula cu încredere. Oamenii spirituali au preferat să renunțe la forma alterată a religiei, în care oamenii sunt superstițioși, dar trăiesc fără a avea o relație personală cu Dumnezeu. Obiceiurile păgâne și superstițiile abat persoana de la adevărata credință. Amintirile sunt comorile sau putregaiul sufletesc, depinde ce hotărâm să păstrăm sau să schimbăm. Prezentul este clădit pe acțiunile din trecut, iar

viitorul, pe cele din prezent. Dumnezeu nu vrea o religie abstractă, El dorește o relație părintească, bazată pe o credință autentică. Sfânta Scriptură este izvor de înțelepciune și cunoaștere, este atât hrana minții, cât și a sufletului. Mulți oameni confundă Sfânta Scriptură cu tradiția populară, cu mitologia și cu superstiția. Biblia arată că este inspirată, însă observăm că nu toate traducerile și copiile Scripturii sunt în acord cu inspirația Divină, deoarece unele dintre acestea denaturează mesajul din manuscrisele originale. Sloganul „Crede și nu cerceta” este fals, el a fost creat de păgâni pentru a-i ridiculiza pe creștini. Hristos ne propune și ne încurajează să studiem: *Cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică* (Ioan 5:39). Întrebarea despre cine l-a creat pe Dumnezeu este asemănătoare cu situația în care un cititor citește un roman, se întâlnește cu diferite personaje și apoi se întreabă: „Dar la ce pagină apare și autorul?”. Răspunsul este următorul: scriitorul nu se află în roman. El trăiește în afara romanului, deoarece el l-a scris. Romanul este o carte, cu un număr limitat de pagini, cu un început și cu un sfârșit. Autorul este dincolo de acțiunea romanului și trăiește în altă dimensiune decât cea a cărții. În mod similar, Dumnezeu este dincolo de timp și spațiu. Venim pe pământ pentru examenul spiritual, scopul este promovarea! Omul nu poate să creeze din nimic, el descoperă ceea ce există deja, un exemplu este energia electrică care a